

изгледа всички. Апостолитѣ не очакваха тая среща. Тѣ бѣха силно изненадани и помислиха, че заговорѣтъ имъ е разкритъ. Гледаха враждебно стражара и никой не намираше думи да даде обяснения.

Тогава внезапно отъ единия жгълъ стана Бенковски, който отъ всички бѣше най-мълчаливъ и най-малко вземаше участие въ общитѣ работи. Приблѣжи се до стражара съ стиснати юмруци и свити устни, вдигна ржка и му удари плесница.

— Ти не знаешъ ли, какъ се влиза въ чужда кѣща? Не можешъ ли да почукашъ, а се вмѣквашъ като разбойникъ? — и той грубо изблъска отъ вратата изненадания и уплашенъ румънецъ.

— Излѣзъ вѣнъ, почукай, че тогава ела да ти кажа, кои сме, разбра ли? Да не сме дошли тука да обираме хората? — продължаваше да ругае Бенковски.

Апостолитѣ се слисаха още повече отъ тая смѣлостъ и отъ плесницата на другаря имъ. Тѣ виждаха, колко опасна бѣше постѣпката му. Не е шега да ударишъ румънски стражаръ... Трѣбваше да се очаква, че всички ще бждатъ арестувани.

— Да не ни сполети нѣщо лошо? — промълви Стамболовъ, като гледаше Бенковски.

— Не бойте се! За да не ни дозратъ, трѣбва да се преструваме на обидени. Пъкъ и властитѣ треперятъ предъ силнитѣ и безстрашнитѣ и ги уважаватъ. Басъ държа, че

стражарѣтъ вече нѣма да се върне. И безъ това той ще се признае за виновенъ, че не почука на вратата. Да си гледаме спокойно работата.

Всички седнаха поуспокоени около масата и продължиха заседанието.

А ядосаниятъ на шпионина стражаръ, който се почувствува виновенъ предъ тия мирни хора, се спрѣ предъ Димитраки. Изгледа го враждебно и го цапна съ тѣпото на сабята си по рамото.

— Защо ме разкарвашъ на вѣтъра? Могатъ ли да бждатъ опасни тия мирни гуляйдѣии градинари? Съ такива по-добре е човѣкъ да нѣма работа...

Той плю настрана, обърна грѣбъ на слисания шпионинъ и трѣгна къмъ близката кръчма да се почерпи...

Петъръ Стѣповъ